

— Политиката не подбира приятелитѣ и враговетѣ... Икономическитѣ интереси и алчността за завоюване е причина на това бедствие. . . Но когато настане миръ, запомнете, сестро, че ние, които сме имали щастието да живѣемъ между българитѣ, ще направимъ всичко за да облекчимъ непосилнитѣ имъ страдания. . .

— Да не смѣтате, че вашитѣ ще победятъ?

— Да това се знае... Ние ще победимъ. Ние имаме предимство — свободни морета — храна, оржие неизчерпаемъ изворъ отъ живъ материалъ и най-главното свобода на действие. . .

— Но нѣма да можете да биете българитѣ.

— Това се вече знае. . . ние бѣхме бити отъ тѣхъ, но българитѣ нѣма да могатъ да продължаватъ войната до край. . . разложението скоро ще почне. Но молете, Бога, щото нашитѣ войски да бждатъ тукъ, а не тия на балканскитѣ звѣрове: сърби и гърци. . . Ние, които дойдохме отъ северъ тукъ на Балканитѣ, разбрахме кой отъ балканцитѣ е най-годеенъ за да бжде културтрегеръ... Нашето възхищение отъ българитѣ нѣма да бжде забравено. Хуманността го издига до насъ и ние виждаме, колко сж нелѣпи всички ония измислици, лъжи и обиди, които се отправятъ къмъ българския народъ.

— Вие българка ли сте? — попита другъ единъ отъ пленницитѣ.

— Да. Българка съмъ.

— Говоритѣ отлично нашето лондонско наречие. Отъ кжде знаете толкова добре английски?

— Нашитѣ училища всичко даватъ, което е нужно за единъ добъръ гражданинъ.

— Да. . . вѣрно е, и въ това затѣнчено градче на мѣрихме доста възпитаници на английски училища. Разговаряме често на всички културни езици. . .

— А нашиятъ некултуренъ ли е? — попитахъ съ смѣхъ.

— Мжченъ е за учене. Но вече много наши момчета искатъ да го научатъ.

— Нашия езикъ се говори отъ 300 милиона славяни. Ние сме имъ дали не само вѣрата, но писмеността и културата.